

© Binary Research Institute

Da li je Sunce dio binarnog sustava? – Šest razloga koje bi trebali uzeti u obzir

Ryan X

Sott.net

Petak, 24.06.2011 09:51 CDT

Što je zapravo razlog za precesiju ekvinocija i zašto su antički ljudi vjerovali da je taj ciklus toliko važan? Walter Cruttenden je postavio ovo pitanje u svojoj zadnjoj knjizi koja se zove: Lost Star of Myth and Time i u njoj je iznio neke provokativne zaključke.

Za laika, precesija ekvinocija je opservirano kretanje noćnog neba koje se polako pomiče unatrag svake godine. Naravno, noćno nebo se kontinuirano pomiče kroz cijelu godinu kako Zemlja orbitira oko Sunca, ali ako bi netko uzeo fiksnu točku u vremenu (na primjer proljetnu ravnodnevnicu) i ako napravimo fotografiju neba taj dan svake godine, primijetit ćemo da se nebo polako pokreće prema natrag sa svakom narednom godinom. O tome sam mislio kao o precesiji zodijaka, ili procesijskom kretanju. Astrolozi bi na to rekli da se nalazimo u drugačijem „dobu“ ili horoskopskom znaku, u zavisnosti koja su sazviježđa vidljiva na nebu u proljetnoj ravnodnevnicu u određenoj godini. Ovo procesijsko kretanje na nebu odgovara otprilike 50 arc sekundi (mjerna jedinica kutnog mjerenja koja označava 1/60 arc minute ili 1/3600 dio stupnja) na godinu i što na koncu dovodi da je potrebno 24-26 tisuća godina da bi se napravio potpuni ciklus: „velika godina“ kako se često naziva.

Sir Isaac Newton je bio prvi koji je iznio ideju o ovoj precesiji zbog kretanja zemlje u odnosu na njenu os koja nalikuje teturanju, i jako je malo znanstvenika koji su posumnjali o ovoj pretpostavci još od Newtonovog vremena. Cruttenden se usudio zapitati najosnovnije pitanje o ovoj temi u svojoj knjizi te je sakupio brojne tragove da bi oformio hipotezu o precesiji za koju smatra da je rezultat sunčevog kretanja u binarnoj orbiti sa zvijezdom kompanjonom. Mogu li Cruttenden-ove špekulacije zaista voditi do podataka da bi se nadvladale Newton-ove ideje – s obzirom da se taj čovjek štuje kao božanstvo u svijetu fizike i astronomije? Kao što ćemo vidjeti u nastavku teksta, postoji veliki zbroj dokaza koji podupire Cruttenden-ove ideje.

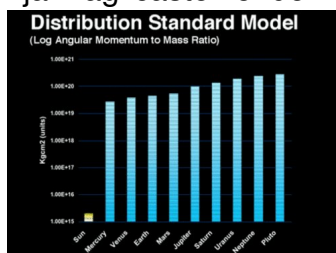
U svojoj knjizi Cruttenden također nudi neke spekulacije i antičkim civilizacijama koje su vjerovala da postoji precesijski ciklus. Iako, ovaj do nije snažno ukorjenjen u znanosti, on špekulira o tome da se Solarni sustav kreće kroz točke u ovome ciklusu i da je to priroda promjena u ljudskoj civilizaciji. U jednom ekstremu imamo Zlatno Doba ispunjenog mirom, izobiljem i socijalnom harmonijom; dok je drugi ekstrem Željezno Doba ispunjen neznanjem,

ratovima i socijalnom kakofonijom. Stanje civilizacije zavisi od toga u kojem dijelu ciklusa se mi nalazimo. Cruttenden ukazuje da je prijelaz tih doba zabilježen u Grčkim legendama i u legendama mnogih drugih kultura diljem svijeta. Ciklus ukazuje na to da su mnoge civilizacije sa visokom tehnologijom nastale i nestale kroz mnoge takve „velike godine.“ To također znači da naša sadašnja civilizacija ni po čemu nije posebna (za razliku Darwinističkog stajališta koje danas prevladava.)

Cruttenden je čak ponudio neke spekulacije o tome što ta zvijezda kompanjon zaista može biti, fokusirao se na Sirius kao mogućem kandidatu. Iako se njegovi argumenti čine razumnima, postoje mnogi dokazi u knjizi Picknett-a i Prince-a: *The Stargate Conspiracy*, koji pokazuju da je slučaj Siriusa preuveličan. Čak bih mogao i preporučiti da prvo pročitate *The Stargate Conspiracy* i tek nakon toga Cruttenden-ovu knjigu. Iako je Cruttenden pogriješio u svojoj potrazi za lociranjem sunčevog kompanjona, dokazi koje je skupio za binarni model su neodoljivi i zaslužuju da ih pročitate. Zainteresirani čitatelj možda poželi provjeriti što je on rekao o ovoj temi u njegovom [Insitutu za Istraživanje Binarnog sustava](#), koji daje pregled onoga što je on naveo u svojoj knjizi. Ja sam u daljnjem dijelu teksta sažeo neke od glavnih znanstvenih točaka koje je on naveo u svojoj knjizi.

1.) Moment kuta gibanja

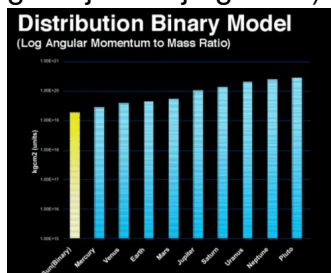
Kada se radi o Solarnom sustavu, mi imamo velike probleme sa momentom kuta gibanja. Ovaj problem je povezan sa teorijom o tome kako je Solarni sustav formiran iz oblaka maglice, ova teorija je inače poznata kao Teorija Magličaste Kondenzacije. Teoriju je prvotno predložio kršćanski mističar Emanuel Swedenborg i čiju teoriju je dalje razvio Immanuel Kant i drugi. (Kako je teorija koju je predložio mističar postala prihvaćena kao znanstvena teorija, je pitanje koje bi se trebalo istražiti, ali mi ćemo ovu temu sačuvati za neko drugo vrijeme.) Prema toj teoriji nebula ili maglica je krenula sa određenom količinom momenta kuta gibanja. Kako su se čestice i plinovi kondenzirali i tako formirali centralnu proto-zvijezdu, rotacija proto-zvijezde se trebala akcelerirati da bi zadržala ukupni moment kuta gibanja. Možete o tome razmišljati kao o klizaču koji svoje ruke i noge približava sebi to jest rotacijskoj osi i na takav se način vrti sve brže i brže. Ali unatoč onome što teorija magličaste kondenzacije predviđa, Sunce i stvari ima jako malo momenta kuta gibanja, naročito ako se uspoređi sa ostalim planetima. Sunce sadrži oko 1000 puta više mase nego li sve planete zajedno, pa ipak ima samo 0,3% momenta kuta gibanja od cijelog Solarnog sustava. Većinu momenta kuta gibanja imaju plinoviti planeti u vanjskom dijelu sustava kao što su Saturn i Jupiter. Pa ću postaviti slijedeće pitanje, ako je teorija magličaste kondenzacije točna, kako onda Suncu nedostaje moment kuta gibanja?

© Binary Research Institute

Grafika pokazuje kao je moment kuta gibanja proporcionalan sunčevoj masi mnogo manji

nego onaj koji se odnosi na druge planete. Cruttenden predlaže da ako uzmemo faktor u hipotetskih 24 tisuće godina binarne orbite koju podijelimo sa drugom zvijezdom, onda se nedostatak momenta kuta gibanja pokazuje na točnom mjestu gdje bi ga mi mogli očekivati (pogledajte donju grafiku).

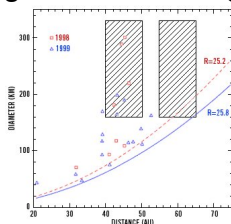

© Binary Research Institute

Grafika pokazuje kako se momenta kuta gibanja koji je manji nego L se to očekuje, i kako se on odnosi na problem mase i kako on nestane kada mi pretpostavimo da je Sunce dio binarnog zvjezdanog sustava sa periodom of 24 tisuće godina.

2.) Čisti rub

Prema [studiji](#) Allen-a, Bernstein-a i Malhotra publiciranoj u: The Astrophysical Journal, u Ožujku 2001, nas solarni sustav izgleda ima čiste rubove, što znači da na određenoj točki (50 AU točno iza Kuiperovog pojasa – 1 astronomical unit što je 149,597,870.7 kilometara, koliko otprilike iznosi udaljenost Zemlje od Sunca – čini se nama nikakvih objekata značajnije veličine. To je kao da mi idemo od unutaršnjeg dijela sa planetima pa se udaljavamo na asteroide, komete i druga tijela, i onda izvan tog područja, nema ništa, praznina. Interesantno je da se ovaj čisti rub može očekivati u binarnim sustavima. Tu je također i šansa da je to tako zbog drugih vanjskih planeta, kao što je na primjer slučaj u novootkrivenoj planeti [Sedna](#) -i, ili je to tako zbog nekog gravitacijskog efekta kojeg još uvijek ne razumijemo. U svakom slučaju mogućnosti su intrigantne.

© Binary Research Institute

Evo čistih podataka koji pokazuju objekte bilo koje veličine koji se mogu pratiti i koji se, čini se, naglo nestaju na udaljenosti od otprilike 50AU.

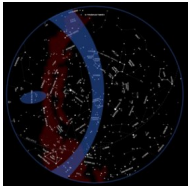
Animacija ispod teksta pokazuje kako se može formirati čisti rub u binarnom sustavu:

{swfremote}http://www.binaryresearchinstitute.org/bri/images/research/swf/web_sheeredge.

swf{/swfremote}

3.) Putanje kometa

Čini se da studije koje su istraživale poremećaje u orbitama kometa sa dugim periodima pokazuju da su ove orbite u biti ne-slučajne. Drugim riječima, sugestija bi bila da neko veliko tijelo smeta Oort-ovom oblaku (oblak kometa ili tijela nalik asteroidima koji okružuju vanjske rubove Solarnog sustava) i koji ispaljuju komete i slične orbite. Činjenica je da je ova tema [dobro zainteresirala novinare](#) u zadnjih par godina; neki astronomi spekuliraju da je to hipotetsko tijelo (planeta nalik i veličine kao i Jupiter, tamna zvijezda patuljak, ili nešto drugo) može biti otkriveno u „naredne dvije godine.“ Komete bi u biti trebale dolaziti iz lokacije takozvanih galaktičkih oblasti zbog galaktičkih plimnih sila – ali podatci pokazuju da je to u biti točno. Pa ipak, čak i nakon što su gravitacijske plimne sile uzete u obzir, ostaje mali odklon u orbitalnim poremećajima kometa dugih perioda. To ukazuje na postojanje drugoga izvora koji izbacuje komete dugih perioda, a da to nisu gravitacijske plime.

© Binary Research Institute

Otklon u distribuciji orbita kometa dugih perioda

Sunčev kompanjon sa hipotetičkom periodom od 24 tisuće godina može ovdje doći u obzir, iako umjesto toga astronomi sada vjeruju da taj objekt može biti plinovita planeta veličine Jupitera sa mnogo dužom orbitalnom periodom. Možda je slučaj da oboje postoje, ili da su neki astronomi pogriješili u svojim pretpostavkama za tijela s dugačkim periodama zbog perioda od mnogih dugih milijun godina između svakog događaja mega ekstinkcije koje su se dogodile geološkim zapisima. (Oni događaji koji nemaju „mega“ predznak su mnogo više brojniji.)

Od najranijih prijedloga „Nemesis Teorije“ još za vrijeme 80tig godina prošlog vijeka, koja je pokušala objasniti ciklus masovnih ekstinkcija, zagovornici ove teorije su stvarali hipoteze da tamna zvijezda patuljak orbitira oko Sunca sa značajnom periodom (otprilike oko 26 milijuna godina, što odgovara prosjeku masovnih ekstinkcija). U stvari, jedna od prigovora protiv originalne „Nemesis Teorije“ od strane njenih protivnika je bio taj da je period vremena koji pokazuje masovne ekstinkcije pre dug za period orbite nekog tijela. Bilo koja orbita sa tako dugačkom periodom jednostavno ne bi bila stabilna.

Ali može li solarni kompanjon sa kraćom (misli se na period od tisuće a ne milijune godina) periodom riješiti ovaj problem i također objasniti ne slučajnu distribuciju kometarnih orbita. Nedavni [dokazi](#) koje je sakupio umirovljeni profesor Richard Firestone, sugerirao je u svojoj

knjizi *The Cycle of Cosmic Catastrophes*, da se susreti s kometima mnogo češće nego li se prvobitno pretpostavljalo. Firestone je primijetio da se dogodio značajan udar 13 tisuća godina PRNE na granici mlađeg Drijasa. Mike Vallie, dendrokronolog sa Queens Univerziteta iz Belfasta, je napisao nekoliko knjiga koje također sugeriraju [događaje udara](#)

[kroz povijest](#)

Denis Cox, čiji je

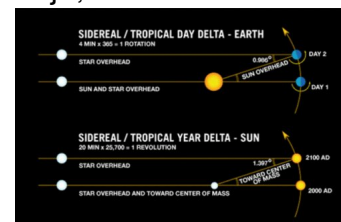
[rad izdan na SOTT](#)

-u, je također pronašao nekoliko lokacija uz pomoć slika napravljenih satelitima koje sugeriraju bombardiranje kometa koje se dogodilo u nedavnoj povijesti. Ovo je zasigurno područje koje zaslužuje dodatno izučavanje.

4.) Zvezdano vrijeme naspram Sunčevog vremena

Interesantan argument koji ide u korist binarnog sustava ima veze sa različitim načinima mjerenja duljina. Jedna mjera se zove Solarni Dan, koju poznamo kao 24 sata. Druga mjera se zove Zvezdani Dan koji je malo kraći i iznosi 23 sata i 56 minuta. Za opservacijsku točku uzima se neka zvijezda na noćnom nebu, zvezdani dan je vrijeme koje je potrebno nekoj zvijezdi da dosegne istu točku na nebu nakon punog obrta planete. Gledajući na donji dijagram, može se vidjeti da vrijeme koje nedostaje zbog Zemljinog orbitiranja oko Sunca. Ako bi Zemlja i Sunce putovali jedno sa drugim u paralelnom nizu, onda ne bi postojale razlike u zvezdanom i sunčanom danu – ovu razliku čini orbitalno kretanje Zemlje oko Sunca. Većina nas se nikada nije brinula o zvezdanom vremenu jer je malo ljudi, osim naravno astronoma, zainteresirano pratiti vrijeme na noćnom nebu.

Isti duo mjerenja vremena postoji i na Mjesecu. Mjesec kruži oko Zemlje svaka 27,3 dana, ali mi vidimo Mladi Mjesec svakih 29,5 dana. I ponovno imamo razliku jer mjeseci ima svoju orbitalnu krivulju dok kruži oko Zemlje, kao što Zemlja ima svoju orbitu oko Sunca. Zbog tog dodatnog kretanja Zemlje, moramo dodati 2,2 dana. Ako bi se Sunce i Zemlja kretali zajedno paralelnim putem, onda bi vidjeli Novi Mjesec svakih 27,2 dana, ali pošto Zemlja kruži oko Sunca, taj je ciklus dulji. Konceptualno, ovo nije ništa drugačije od Solarnog dana i Zvezdanog dana čije smo primjer naveli u gornjem dijelu teksta. U oba slučaja, razlika u cikličkim mjerenjima ima veze sa Kepler-ovim kretanjima u svemiru.

© Binary Research Institute

Slika pokazuje kako se pojavljuje procesijsko kretanje ako se uzme u obzir model binarne Zvijezde u Sunčevom sustavu

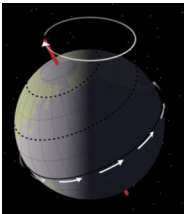
Pa ipak kad je riječ o razlici između Zvezdane godine i Solarne (ili Ekvinocijske ili Tropske) godine, mi imamo potpuno drugačije objašnjenje. Postoji oko 20 minuta razlike između ove dvije

godine, tako da je Zvezdana godina uvijek malo kraća od Solarne godine – isto kako je zvezdani dan malo kraći od solarnog dana. Prihvaćena teorija za ovo precesijsko gibanje se zove Lunisolarna Teorija (koja ima veze sa teturanjem Zemljine osi, koja je u detalje opisana i daljnjem djelu teksta). Kada usporedimo Zvezdani dan sa Solarnim danom, vidimo da su ove razlike nastale zbog dodatnog orbitalnog gibanja Zemlje oko Sunca. Pa bi slijedeće pitanje glasilo: da li bi zvezdana godina pratila isti uzorak? Što ako je razlika između Zvezdane godine i Solarnog dana i Solarne Godine (znane kao precesije) u sunčevoj orbiti oko drugog tijela? Takva bi analogija bila u ovome slučaju. U binarnom modelu i Zvezdani dan i Zvezdana godina bi bile uzrokovane istim Kepler-ovskim orbitalnim kretanjem.

5.) Vrijeme

Vrijeme je smiješna stvar. Vrijeme je najvjerojatnije najveći izazov za pisca koji pokušava konceptualizirati vrijeme. Pa ipak konstantnost vrijeme ili činjenice da malo podešavanja treba biti urađeno u našem danu, godini i tako dalje, daje nam dobar razlog da posumnjamo da ju Sunce dio binarnog sustava.

Prvo moramo razumjeti što zvanična teorija ima reći o precesijskom gibanju, ili precesiji ekvinocija. Trenutačna teorija, koja se zove Lunisolarna Teorija, tvrdi da Zemljina rotacijska os rotira u pravcu stošca (pogledajte slijedeću sliku), i mijenja svoju rotaciju jako sporo – nešto kao i vrtnja zvrka. Zovu je „Luni-solarna“ teorija jer kažu da se ovo kretanja nalik vrtnji zvrka uzrokovano gravitacijskim plimnim silama koje dolaze od Mjeseca i Sunca. Ideja je da Zemlji treba oko 24-26 tisuća godina da bi njena os napravila cijeli krug u tom putu nalik stošcu. Dakle Lunisolarna Teorija bi prividno objasnila precesijsko kretanje, iako u tome postoji jedan problem (u stvari nekoliko).

© NASA, Mysid

LuniSolarna Teorija precesije: da li Zemljina os zaista prati stožasti put svakih 24 tisuće godina?

Kao prvo, ako se takvo kretanje nalik zvrku pojavljuje, onda očekujemo da se savki dan polako usporava. Mi bi tada primijetili malu promjenu u kalkulacijama eklipsi, planetarnih tranzicija i slično, koje ni se mogle dosta točno izmjeriti. Kretanje planeta koje promatramo na nebu bi također trebale imati precesiju, zajedno sa zvezdama i galaktikama u pozadini, ali prema radu Karl-a Heinz-a i Uwe-a Homann-a i njihovim studijama o tranziciji Venere, to se ne događa. Crutenden smatra da mi u stvari ne uzimamo u obzir procesijsko kretanje kada kalkuliramo pozicije planeta ili bilo čega u našem Solarnom sustavu. **Dakle bilo koja planeta i drugi objekti u Solarnom sustavu, izgleda, kao da nemaju precesiju, onako kako se to odnosi**

na Zemlju. Jedini objekti koji prate to precesijsko kretanje se nalaze izvan Solarnog sustava.

Ako je to slučaj, onda procesija ne može biti uzrokovana kretanjem nalik na zvrk koje je objašnjeno Lunisolarnom Teorijom.

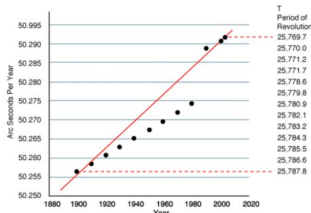
U binarnom modelu, precesijsko kretanje je objašnjeno činjenicom da Solarni sustav rotira oko uobičajenog centra gravitacije sa drugom zvijezdom. Drugim riječima, promatrač na Marsu, Veneri ili nekoj drugoj planeti Solarnog sustava bi primijetio isto precesijsko kretanje, proporcionalno orbiti, isto onakvo kakvo se vidi i na Zemlji. Ako je model binarnog sustava točan onda bi ove vrijednosti trebale biti proporcionalne njihovim orbitama, baš onako kako se vidi sa Zemlje. Krajnji test bi bio da se napravi teleskopska proba na nekoj od planeta kao što je Mars da bi se izmjerila godišnja precesijska vrijednost i da bi se usporedila s vrijednostima na Zemlji. Ako je model binarnog sustava točan, ove vrijednosti ni trebale biti proporcionalne (uzimajući u obzir orbitalne periode). Naravno, to još uvijek ne objašnjava procesiju, jer naše sunce orbitira oko svoje zvijezde kompanjona, ali čini ovaj slučaj jačim. Na koncu konca trebala bi se pronaći zvijezda kompanjon da bi se išta dokazalo.

Pogledajte ovaj kratak video Sirius Research Group-a za više vizualnih objašnjenja ovog fenomena:

{youtube}BkZwua0bGKI{/youtube}

6.) Akceleracija precesije

Još jedna oznaka precesije je da Luni-solarni model ima poteškoća objasniti činjenice da se, čini se, **godišnja stopa precesije ubrzava**. Grafika u donjem dijelu teksta, pokazuje nekoliko stola iz različitih datuma u prošlom vijeku. Prvi niz točaka je zabilježio astronom Simon Newcomb u ranim 1900 godinama, i kasnije su uzete iz Astronomskog Almanaha. Crvena crta predstavlja stopu koja najbolje pristaje promjeni opservirane precesije.

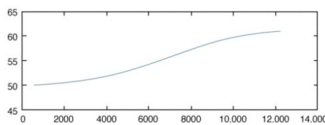
© Binary Research Institute

Čini se da se stopa godišnje precesije povećava

E sada, ako se ovo događa zbog kretanja nalik okretanju zvrka i Zemljine osi po Luni-solarnoj teoriji, tada bi mi trebali biti u stanju ekstrapolirati ovaj trend iz milijuna godina – što je još uvijek samo treptaj oka u Zemljinoj povijesti. To znači da bi precesijsko kretanje koje nalikuje okretanju zvrka bilo toliko sporo da bi bilo jedva vidljivo. Jedva bi se moglo primijetiti da zemlja tetura. Ako bi pogledali milijune godina u budućnost onda bi primijetili da se Zemljina os tetura tako brzo da napravi cijeli precesijski ciklus u nekoliko godina! Vjerojatnije objašnjenje za primijećeno povećanje godišnje stope precesija, znači da na tu pojavu djeluje nešto drugo osim samog Zemljinog aksijalnog gibanja.

Luni-solarna Teorija postaje još više apsurdna kada se uzme u obzir činjenica da su sile gravitacije korištene da bi se objasnilo kretanje nalik putanji zvrka. To bi značilo da se masa Zemlje, Mjeseca i Sunca nekako mijenja po veličini i distribuciji. Uzimajući u obzir što vidimo i opserviramo, ovo se čini malo vjerojatnim (iako znamo kako bi zvijezda kompanjon mogla afektirati gravitacijsku dinamiku kako se približava najbližoj točki sa Suncem). Više je moguće da Zemlja ne tetura do neke značajne stope, već da je to rotacijsko teturanje kao i [Chandler-ov o teturanje](#), i da opservirana precesija nije uslijedila zbog kretanja same Zemlje.

Pa ipak, ovo povećanje u godišnjoj stopi precesije je upravo ono što bi se očekivalo od binarnog zvjezdanog sustava. U binarnom zvjezdanom sustavu, obje zvijezde osciliraju jedne prema drugoj i jedna od druge, i sve to dok se okreću oko nekog imaginarnog centra gravitacije. Kako se zvijezde približavaju jedna drugoj, njihova se brzina povećava dok ne dostignu perihelion (najbližu točku prolaza), i tada se brzina smanjuje dok ne stignu do apheliona (najdužu točku između njih). To znači da se po trendu ubrzavanja kojeg možemo vidjeti na donjoj grafici, može očekivati da su zvijezde negdje na putu ka perihelionu. Crutenden vjeruje da je zvijezda kompanjon baš dostigla aphelion i da se sada počela približavati Zemlji. Pa ipak, mi sumnjamo da je situacija u stvari obrnuta: da se hipotetska zvijezda kompanjon upravo približava (ili je na) perihelionu, ako se uzmu u obzir bizarne promjene koje se događaju u Sunčevom sustavu. U svakom slučaju, ovaj se trend godišnjih precesijskih stopa povećava baš onako kako bi se dogodilo u slučaju da dvije zvijezde prate binarnu orbitu prateći Kepler-ov zakon.

© Binary Research Institute

Pokazuje trend povećanja precesijske stope zbog binarne orbite u periodu od polovice od 24 tisuće godina

Što to sve znači?

Ako ste dogurali do ovdje, tada pretpostavljam da ste shvatili da precesija ekvinocija podrazumijeva nešto veće od običnog teturanja Zemlje. Čini se da je precesija dokaz tik pred našim nosovima, koji nam govori da je Sunce također dio binarnog zvjezdanog sustava (za razliku od usamljene vatrene lopte koja skakuće gore dole kroz galaktiku). Pa zašto bi to moglo biti interesantno?

Pa, za početak, kako bi bio razlog broj 3 koji sam vam opisao u gornjem dijelu teksta o tome kako ta hipotetska zvijezda kompanjon baca komete prema unutarnjem dijelu Solarnog sustava. Ovo je bila osnova „Nemesis Teorije“ koja je pokušala objasniti ekstinkciju dinosaurusu i druge masovne ekstinkcije u fosilnim zapisima. **Stvar je u tome, da ako to hipotetsko „Nemesis“ tijelo u stvari grabi kroz Oort-ov oblak svakih 26 tisuća godina umjesto svakih 26 milijuna godina, tada to znači da su kometrane prijetnje uvelike podcijenjene.**

(I prebacivanje zvučnog imena „Nemezis“ u „

[Tyche](#)

“ – kako su to znanstvenici uradili – vjerojatno neće načiniti da komete samo tako nestanu!)

Kao što je Walter Cruttenden napisao u svojoj knjizi *Lost Star of Myth and Time*, mi možda prilazimo novom Zlatom Dobu u terminima naše lokacije u orbiti zvijezde kompanjona, **ali ono što on ne vidi da mi možda prolazimo kroz kozmičku streljanu kometa koje dolaze prema nama.**

Možda je „kometarno čišćenje“ Zemlje također dio procesa ulaska u Zlatno Doba? Kada pogledamo psihopatsku kontrolu nad planetom i nedostatak bilo koje smislene promjene u vezi toga, tada je teško zamisliti kako bi mogli ući u Zlatno Doba bez jednog takvog čišćenja.

Tekst prenesen sa: <http://www.matrixworld-loviste.com/suncebinarnazvijezda.htm>

Originalni tekst možete pogledati [ovdje](#) .

Ovdje može biti Vaša reklama